

Estem confinats en una sèrie

«*Jo ja no sé si cal canviar-ho tot o deixar que tot esclati. O simplement callar una estona, ja hi ha prou homes explicant com va la cosa*»

Com qui pesca en un llac llençant-hi un cartutx de dinamita i en recull, sense èpica ni esforç, els pobres peixos surant panxa amunt. Així ha fet aflorar el coronavirus totes les nostres misèries i vergonyes.

La més flagrant, no per poc previsible, és la incapacitat de qui ens governa i representa que mana. El daltabaix constant es pot resumir en una frase del president del govern espanyol espetegada en aquestes darreres hores: "*disfrutemos de esta nueva normalidad que hemos recuperado*". L'oxímoron i la contradicció sentimentalistes no semblen avergonyir ningú a hores d'ara. Vivim a la sèrie ?Sí, ministre? però aquí la gent no té ni un bon accent anglès d'universitat classista centenària.

Jo cada cop veig més el poder com els hereus de la sèrie *Succession*: una colla d'incapaços amb intel·ligència emocional limítrof i un talent que es redueix en saber com navegar entre la resta de tribu d'incapaces. Rodejats, això sí, d'assessors que els recorden que bé que ho fan mentre venen mitja exclusiva filtrada amb poca intenció.

Al reguitzell miserable s'hi ha sumat aquesta setmana un capítol més d'aquest blanqueig monàrquic de saldo i, com no podia ser d'altra manera, una nova prova que qui més pateix una pandèmia/crisi són els que menys recursos tenen.

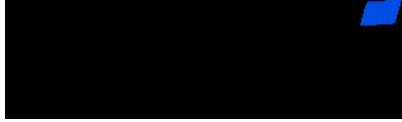
Temporers, treballadors que no en tenen ni per sobreviure són el nucli dels rebrots del virus. Potser prou pena tenim nosaltres en el nostre dia a dia per a anar demanant explicacions tothora, però no deixa de ser patètic que fins i tot per tenir a taula un préssec de vinya del Segrià o carn de la Segarra hi hagi algú que en pateixi el procés. Jo ja no sé si cal canviar-ho tot o deixar que tot esclati. O simplement callar una estona, ja hi ha prou homes explicant com va la cosa. Com deia un tuitaire: "els perpinyòlegs han passat a lleidatòlegs en 24h".

Sembla que algú hagi posat les nostres vides en *stand-by*. Fa uns dies cremàvem la pandèmia a la foguera de sant Joan (una foguera molt catalana, petita, privada, que no molesti) i ara potser albirem, fins i tot, un nou confinament general. Això sí, que no falti una nova crida a la responsabilitat col·lectiva. Com si tres mesos a casa o milers de sanitaris al límit haguessin estat poca prova d'on posa la responsabilitat la gent quan cal.

Hem passat de trencar ampolles a la taula cridant que les criatures eren uns éssers de kriptonita que calia guardar en un armari a posar el crit al cel perquè *ja es veia a venir que els cacics de la carn no eren de fiar*. I pensar que fins fa poc sentíem que *el pitjor virus és la por*. Suposo que estem una mica perduts i fem el que podem. Siguem autoindulgents. Fem ratafia. Consumim-la. Alguna cosa.

Però estiguem tranquils. El turisme farà, entenc, que la idea d'un confinament sigui impossible. I el manà diví que signifiquen unes noves eleccions autonòmiques i autonomistes posarà al seu lloc el dia a dia de la política i dels mitjans. Terreny conegut, discursos, presos polítics i l'esperança d'eròtica masoquista dels caps de campanya: que un malèfic tribunal espanyol prengui decisions injustes i recordi tothom que els independentistes són víctimes de la repressió.

Que no per cert i sabut, és menys trist. Només espero que les esperances de victòria independentista no estiguin totes ficades en aquest sac. De moment com diu Pedro Sánchez "*disfrutemos de esta NUEVA normalidad que hemos RECUPERADO*". I que la tardor ens

enganxi de ressaca. Sí, primer ministre.